

It gaat gieten

It giet aon, was de laatste weken dé kreet van Nederland. Een zorgvuldig gecreëerde mediahype rondom de Elfstedentocht, die uiteindelijk zijn ondergang vond in een te dunne sporttoplaag. Die rayonhoofden hadden daar wat Nederlandse fieldmanagers en aannemers op moeten zetten. Die twee centimeter hadden zij zo opgelost.

Bezuinigingen moeten altijd terugbetaald worden

Maar hier gaat dit stukje natuurlijk niet over. 'It gaat gieten' staat boven dit stukkie en slaat op de donkere financiële wolken boven de sector. In 2010 en 2011 heeft het bezuinigingen gedruppeld met hier en daar een forse bui. In 2012 zal het gaan gieten en zullen gemeentes nog steviger het mes moeten zetten in budgetten voor sport en sportveldbeheer. Het bijzondere is dat dit nergens tot echte paniek lijkt te leiden. Natuurlijk, als we een aannemer vragen hoe hij tegen de markt aankijkt, hoor je hem klagen over de te lage prijzen en de felle strijd die gevoerd moet worden voor iedere gunning. Maar klagende aannemers zijn geen nieuws. Hoe is ook weet de zegswijze: "Als boeren niet klagen, nadert het einde der dagen." Nou, die zin kan wat mij betreft uitgebreid worden naar aannemers. Flauw natuurlijk deze opmerking, want het staat natuurlijk buiten kijf dat bezuinigingen terugbetaald moeten worden. En de aannemer is dan het makkelijkste slachtoffer.

In 2010 en 2011 heeft het bezuinigingen gedruppeld met hier en daar een forse bui

Gelukkig –en dat moeten we ook de aannemerij nageven- blijkt de sportveldensector in tijden van crisis creatiever te worden. Het blijkt ineens mogelijk om meer met minder te doen. Aardig voorbeeld daarvan is het nieuwe sportbeleidsplan dat de gemeente Teylingen afgelopen maand presenteerde. Ik weet het niet zeker, maar ik heb het idee dat deze kleine gemeente als eerste een weloverwogen visie op sportbeleid in tijden van krimp en crisis heeft weten te presenteren.

Een aardig voorbeeld dat crisis onze sportpolder tot creativiteit leidt, ligt verder in de toon van discussies. We hebben geen tijd meer voor absolute leuterdiscussies zoals de kleur of geur van infill. En ook de discussie over recycling van kunstgras loopt misschien niet 100 procent foutloos, maar wel opvallend constructief.

We hebben geen tijd meer voor absolute leuterdiscussies als de kleur of geur van infill

Ik haal hiermee twee kunstgrasvoorbeelden aan om te bewijzen dat je met een smalle portemonnee soms verrassend veel kunt doen. Ook in de natuurgraswereld geldt dit natuurlijk. Ik was vanmiddag bij een grote meststoffabrikant. Hij wist mij te vertellen dat greenkeepers en fieldmanagers steeds meer meststoffen bestellen met relatief weinig gecoat materiaal. Dat levert een product op dat goedkoper is en –aldus de productmanager in kwestie- een product dat zeker niet minder presteert dan de oude, veel duurdere meststoffen.

De enige discussie waarin de voortgang 'meer met minder' nog niet geboekt lijkt te worden is de discussie over gewasbescherming. We weten

Als aannemers niet klagen, nadert het einde der dagen

dat beheer zonder gewasbescherming al gauw dertig procent duurder is. Toch lijkt de overheid af te stevenen op een volledige ban, zonder enige financiële compensatie. En dat is niet handig. Zeker niet in deze barre tijden.

Met vriendelijke groet,
Hein van Iersel hein@nwst.nl
Hoofdredacteur